

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1292 ²	Τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ Σάββατο 18 Ὀκτωβρίου 2014 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

«Ὁ ἰατρός ὁ ἀγαπητός»

«Ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἰατρός ὁ ἀγαπητός» (Κολ. 4,14)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πα-
νήγυρις. Ἐορτάζει ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀστέ-
ρες ποὺ σελαγίζουν στὸν οὐρανὸ τῆς ἀγίας
μας Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Λουκᾶς.

Τί ἦταν ὁ ἅγιος Λουκᾶς; Δὲν ἀρκεῖ ν' ἀκοῦ-
με τὸ ὄνομα καὶ νὰ πανηγυρίζουμε τὴ μνήμη
ἐνὸς ἀγίου. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὸν βί-
ο του καὶ πρὸ παντὸς νὰ μιμούμεθα τὶς ἀρετές
του. Ὅπως εἶπε ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἑορ-
τὴ ἀγίου εἶνε **μίμησις τοῦ ἀγίου**. Γι' αὐτὸ κ'
ἐγὼ θὰ πῶ λίγες λέξεις γιὰ τὸν ἅγιο αὐτόν.

Λουκᾶς! Καὶ μόνο **τὸ ὄνομά του** κάτι φανε-
ρώνει· ἔχει σημασία. Ἡ λέξι *Λουκᾶς*, ὅπως λέ-
νε οἱ φιλόλογοι, προέρχεται ἀπὸ τὴ ρίζα *λουξ*
τῆς λατινικῆς γλώσσης (*lux*) ποὺ σημαίνει *φῶς*.
Ἀπὸ αὐτὴν παράγονται καὶ ἄλλες λέξεις. Λό-
γου χάριν ἡ λέξι *λύκειο*· ἔχει σχέσι ἢ λέξι *λύ-
κειο* μὲ τὴ λέξι *Λουκᾶς*. *Λύκειο* σημαίνει τὸ
σχολεῖο ποὺ φωτίζει – κι ἀλλοίμονο ἂν δὲν
φωτίζει ἀλλὰ σκοτίζει. *Λύκειο* = σχολεῖο ποὺ
φωτίζει, καὶ *Λουκᾶς* = φωτεινός. Αὐτὸ θὰ πῆ
Λουκᾶς, φωτεινός - λαμπρός.

Δὲν ἦταν βέβαια ἐξ ἀρχῆς φωτεινός. Διότι
ἀρχικὰ ἦταν εἰδωλολάτρης. Γεννήθηκε τότε
ποὺ ὅλοι λάτρευαν τὰ κτίσματα καὶ τὰ ἔκαναν
θεούς. Ἦταν Ἑλληνας στὴν καταγωγή. Πατρί-
δα του ἦταν ἡ Ἀντιόχεια, μεγάλο κέντρο τοῦ
Ἑλληνισμοῦ στὴν Ἀνατολή. Αὐτὸς εἶνε ὁ βί-
ος του πρὸ Χριστοῦ, μέχρι νὰ πιστέψη.

Τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν γιατρός (ὑπῆρχε
τότε ἰατρικὴ σχολὴ στὴν Τύρο). Ἀκόμα, κατὰ
τὴν παράδοσι, εἶχε καὶ τὸ τάλαντο νὰ ζωγραφί-
ζη εἰκόνες. Ἀσκώντας τὴν ἰατρικὴ βρέθηκε
στὴ Θήβα τῆς Βοιωτίας, καὶ τότε ἄκουσε τὸν
ἀπόστολο Παῦλο, γνωρίστηκε μαζί του, πίστε-
ψε στὸ Χριστό, **βαπτίσθηκε Χριστιανός**, καὶ
ἠνομάσθηκε πλέον Λουκᾶς – φωτεινός.

Στὸ ἐξῆς ἀκολούθησε τὸν ἀπόστολο Παῦ-
λο. **Ἡ ζωὴ τοῦ Παύλου** ὅμως δὲν ἦταν σὰν τὴ

ζωὴ τῶν σημερινῶν παπάδων καὶ δεσποτάδων,
ποὺ περνᾶμε μὲ ἡσυχία καὶ σχετικὴ ἄνεσι· ἦ-
ταν ζωὴ σκληρὴ· εἶχε φτώχεια, ταλαιπωρία, δι-
ωγμούς, ναυάγια, μαρτύριο, σταυρό. Πόσες
φορὲς δὲν καταδιώχθηκε, δὲν συνελήφθη, δὲν
μαστιγώθηκε, δὲ φυλακίστηκε, δὲν λιθοβολή-
θηκε, ἀπὸ ἰουδαίους καὶ εἰδωλολάτρεις καὶ Ἰω-
μαίους αὐτοκράτορες; Καὶ τέλος ἀποκεφαλί-
σθηκε στὶς φυλακὲς τῆς Ἰώμης.

Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπέτειες ὁ Λουκᾶς
δὲν ἐγκατέλειψε τὸν Παῦλο. Ἔμεινε κοντά του·
κοντά του στὶς περιοδεῖες, κοντά του στὶς ἀ-
σθένειες, κοντά του σ' ὅλες τὶς θλίψεις, μέ-
χρι τέλους τῆς ζωῆς του. Μεταξὺ τῶν συνερ-
γατῶν τοῦ Παύλου κορυφαία θέσι ἔχει ὁ Λου-
κᾶς, γιὰ τὸν ὁποῖο λέει· «*Λουκᾶς ὁ ἰατρός, ὁ
ἀγαπητός*» (Κολ. 4,14). Τὸν ὀνομάζει ἰατρό, γιατί καὶ
στὸν ἴδιο πολλὲς φορὲς φάνηκε χρήσιμος, ὅ-
ταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀσθενοῦσε καὶ εἶχε
ἀνάγκη ἀπὸ ἰατρικὴ φροντίδα.

Ὁ Λουκᾶς δὲν εἶδε τὸ Χριστὸ μὲ τὰ μάτια
του. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; ἄκουσε γιὰ τὸν Κύριο
ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὑπῆρξαν «*αὐτόπται καὶ ὑ-
πηρέται*» τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος (Λουκ. 1,2)
καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Ἔτσι
σημάτισε σαφῆ ἐντύπωσι, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ
δώσῃ μὲ ὅσα συνέγραψε πιστὴ εἰκόνα γιὰ τὸν
Κύριο, γιὰ τοὺς ἀποστόλους καὶ τὴ ζωὴ τῆς
πρώτης Ἐκκλησίας. Πίστεψε βαθειά. Καὶ αὐ-
τὸ ποὺ πίστεψε τὸ κήρυξε.

Ὅταν πλέον ὁ ἀπόστολος Παῦλος τελείω-
σε τὸ δρόμο του, ὁ Λουκᾶς ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ἰώ-
μη. Ἄρχισε νὰ περιοδεύῃ καὶ νὰ κηρύττῃ τὸ
εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Γύρισε ὅλη τὴν Ἑλ-
λάδα, καὶ τέλος ἐπανῆλθε στὰ μέρη τῆς Θή-
βας, ὅπου κατὰ μία παράδοσι ἐγένε ἐπίσκο-
πος, καὶ ἐκεῖ **παρέδωσε εἰρηνικὰ τὴν ἀγία του
ψυχὴ** σὲ ἡλικία 80 ἐτῶν.

Κήρυξε μὲ τὴ γλῶσσα του, κήρυξε μὲ τὴ
ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμά του, κήρυξε μὲ τὰ θαύ-

ματά του. Θὰ κηρύττη ὅμως στοὺς αἰῶνας καὶ μὲ τὰ θεόπνευστα συγγράμματά του, καὶ ἰδίως μὲ τὸ Εὐαγγέλιό του.

Ὅποιος διαβάζει τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, νομίζει ὅτι βλέπει νὰ παρελαύνη ἐμπρός του ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία. Κάποιος σοφὸς εἶπε, ὅτι ἀπ’ ὅλα τὰ βιβλία ποὺ διάβασε ἐκεῖνο ποὺ τοῦ προκάλεσε μεγαλύτερη συγκίνησι εἶνε αὐτό. Τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ εἶνε τὸ γλυκύτερο εὐαγγέλιο. Τὸ χαρακτήρισαν εὐαγγέλιο τῆς ἀγάπης, τῆς συγγνώμης, τῶν οἰκτιρμῶν, εὐαγγέλιο τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ. Διότι ὑπάρχουν σ’ αὐτὸ περικοπές, ποὺ δείχνουν τὸ θεῖο ἔλεος. Μία ἀπ’ αὐτὲς εἶνε ἡ ἐξῆς.

Στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ βρῆκε θέσι – ποιός; **Μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναίκα.** Εἶχε διαπράξει ὄργια. Γνώρισε πολλοὺς ἄνδρες καὶ διεφθάρη. Οἱ δῆθεν ἅγιοι τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, ἡ ἐλίτ ἐκείνης τῆς κοινωνίας, δὲν τὴν πλησίαζαν, δὲν τῆς ἔλεγαν οὔτε καλημέρα. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦρθε μιὰ μέρα στὸ Χριστό. Ἐκεῖνος δὲν τὴν ἔδιωξε. Τὴν ἄφησε, τὸν πλησίασε, γονάτισε, ῥάντισε τὰ πόδια του μὲ τὰ δάκρυά της καὶ μὲ τὰ μύρα της, ἔκανε τὰ μαλλιά της πετσέττα καὶ σκούπισε τὰ ἄχραντα πόδια τοῦ Κυρίου. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Χριστὸς δέχθηκε τὶς ἐκδηλώσεις αὐτῆς, οἱ ἄλλοι σκανδαλίστηκαν. Πῶ πω τί κάνει! εἶπαν· ἂν ἦταν προφήτης, θὰ ἔξερε τί εἶν’ αὐτὴ ποὺ τὸν ἀγγίζει... Καὶ τότε ὁ Χριστὸς εἶπε ἓνα μεγάλο λόγο, ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὸν ζυγίσουμε – ἐμένα τὸ χωρίο αὐτὸ μὲ συγκινεῖ βαθύτατα. Ἀκοῦστε τί λέει· «*Ἀφέωνται αἱ ἀμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολὺ*» (Λουκ. 7,47). Δηλαδή· δὲν τὸν ἀγάπησαν οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, δὲν τὸν ἀγάπησαν οἱ διανοούμενοι τῆς ἐποχῆς, δὲν τὸν ἀγάπησαν οἱ Ῥωμαῖοι· τὸν ἀγάπησε αὐτὴ ἡ ταλαίπωρη γυναίκα καὶ ἔχυνε πικρὰ δάκρυα μετανοίας. Αὐτὴ αἰσθάνθηκε τὴ λύτρωσι ποὺ χαρίζει ὁ Χριστός.

Τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ εἶνε εὐαγγέλιο τῆς χαρᾶς. Ἀρχίζει ἀπὸ τὸν εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου μὲ τὸ χαιρετισμὸ τοῦ Γαβριὴλ «*Χαῖρε, κεχαριτωμένη...*» (Λουκ. 1,28), προχωρεῖ μὲ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ χαρμόσυνο ἀγγελικὸ μήνυμα «*Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην...*» (ἔ.ἀ. 2,10), καὶ τελειώνει πάλι μὲ τὴν χαρὰ τῶν ἀποστόλων ὅταν εἶδαν τὸ Χριστὸ ν’ ἀναλαμβάνεται στοὺς οὐρανοὺς· «*Καὶ αὐτοί, προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης*» (ἔ.ἀ. 24,52). Τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε χαρὰ. Δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ἄλλοῦ ἀληθινὴ χαρὰ. Ἡ χαρὰ εἶνε ὁ Χριστός.

Ὅποιος δοκιμάσῃ, πλησιάσῃ, πιστέψῃ ὅπως ὁ Λουκᾶς, θὰ δῆ ὅτι ἡ λύπη γίνεται χαρὰ καὶ τὸ σκότος φῶς.

* * *

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, **εἴμαστε ἀσθενεῖς** – ὅχι τόσο σωματικῶς ὅσο ψυχικῶς – καὶ ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη θεραπείας. Γι’ αὐτὸ ὁ Χριστὸς θεμελίωσε τὴν Ἐκκλησία του, γιὰ νὰ εἶνε αὐτὴ τὸ θεραπευτήριον ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἐκεῖ ὁ ἴδιος, «*ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν*» (θ. Λοιτ.), προσφέρει τὴ νοσηλεία, τὸ φάρμακο καὶ τὴν θεραπεία. Συνεργάτες του στὸ θεραπευτικὸ αὐτὸ ἔργο καλεῖ ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἁγίους ἀποστόλους, τοὺς ἁγίους πατέρας καὶ τοὺς σημερινοὺς κληρικούς.

Ἰατρὸς σωμάτων, ποὺ ἔθετε τὴν ἐπιστήμη του στὴν ὑπηρεσία κάθε πονεμένου ἀσθενοῦς ἦταν ὁ Λουκᾶς. Εἶχε ὅμως καὶ αὐτὸς ἀνάγκη ἰατροῦ, ἰατροῦ τῆς ψυχῆς. Καὶ βρῆκε τὸν ἰατρό. Τὸν βρῆκε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγησε στὸ θεραπευτήριον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, προτοῦ νὰ προσφέρει στὸ Λουκᾶ τὴν ψυχικὴν θεραπεία, τὴν εἶχε καὶ ὁ διος δεχθῆ, τότε ποὺ βάδιζε πρὸς τὴν Δαμασκὸν, ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ εἶνε ὁ Ἰατρὸς τῶν ἰατρῶν. Δηλαδή καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ **προσῆλθαν ὡς ἀσθενεῖς**, καὶ ἀφοῦ θεραπεύθησαν μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου **ἐγίναν ἰατροὶ τῶν ἄλλων.**

Ἐπὶ τῆ ἑορτῇ τοῦ ἰατροῦ ἁγίου Λουκᾶ ἀπευθύνομαι τώρα πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους του.

Ἀγαπητοί μας **ἰατροί, νοσηλευταί** καὶ ὅλοι ὅσοι ὑπηρετεῖτε μὲ κάθε τρόπο τὸν ἀσθενῆ! Κανεῖς δὲν ὑποτιμᾷ τὴν ἀξία τῆς προσφορᾶς σας· ὅλοι τὴν ἀναγνωρίζουμε καὶ τὴν ὁμολογοῦμε. Θέλω ὅμως νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο σῶμα, εἶνε καὶ ψυχὴ· καὶ ὅτι κ’ ἐσεῖς, ποὺ προσφέρετε νοσηλεία καὶ θεραπεία στὰ σώματα τῶν ἄλλων, ἔχετε καὶ οἱ ἴδιοι ἀνάγκη θεραπείας τῆς ψυχῆς σας. Ἔχετε ψυχὴ ἀθάνατη καὶ ἀνεκτίμητη, φροντίστε γι’ αὐτήν. Βλέπετε καθημερινῶς τὴν πραγματικότητα, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτὴ τελειώνει. Φροντίστε γιὰ τὴν αἰώνια θεραπεία σας. Μιμηθῆτε σ’ αὐτὸ τὸν προστάτη σας ἅγιο Λουκᾶ. **Πλησιάστε μὲ πίστι τὸν Ἰατρὸ τῶν ἰατρῶν**, τὸν θεραπευτὴ ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως.

Εὔχομαι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ πρεσβειῶν τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, νὰ εἶνε πάντοτε μαζί σας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**